

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Jedličkové a soudců JUDr. Evy Lukotkové a Mgr. Petra Pospíšila v právní věci žalobce **S. s.**, se sídlem, zastoupeného JUDr. Marií Karasovou, advokátkou se sídlem v Brně, Úvoz 39, proti žalovanému **Krajskému úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu**, se sídlem v Brně, Žerotínovo náměstí 3/5, o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odboru územního plánování a stavebního řádu ze dne 12. 2. 2010, č.j. JMK 8460/2010, sp. zn. JMK 8460/2010/OÚPSŘ **se z r u š u j e** pro vady řízení a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 7.760,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku k rukám JUDr. Marie Karasové, advokátky se sídlem v Brně, Úvoz 39, 602 00 Brno.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Vymezení věci:

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje, odborem územního plánování a stavebního řádu ze dne 12. 2. 2010, č.j. JMK 8460/2010, sp. zn. JMK 8460/2010/OÚPSŘ, bylo odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Moravský Krumlov, odboru

výstavby a územního plánování (dále jen „stavební úřad“) č. 234/07 ze dne 20. 6. 2007, č.j. Výst., zamítnuto a rozhodnutí stavebního úřadu bylo potvrzeno.

Rozhodnutím č. 234/07 Městského úřadu Moravský Krumlov, odborem výstavby a územního plánování ze dne 20. 6. 2007, č.j. Výst. byla žalobci uložena podle § 181 písm. b) za správní delikt uvedený v § 180 odst. 1 písm. f) zákona č. 183/2000 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), pokuta ve výši 500.000,- Kč.

II.

Rekapitulace dosavadního průběhu řízení v předmětné věci:

Rozhodnutím č. 1145/01 Městského úřadu v Moravském Krumlově, odborem výstavby a životního prostředí ze dne 18. 10. 2001, č.j. Výst., byla uložena žalobci pokuta ve výši 1.000.000,- Kč za protiprávní jednání charakteru správního deliktu proti stavebnímu řádu, kterého se měl dopustit tím, že provedl v měsících srpnu, září, října a listopadu roku 2001 na pozemcích v k. ú. Rokytná, Polánka a Moravský Krumlov, stavbu podzemního vedení komunikační sítě, tedy činnosti, ke kterým je třeba územní rozhodnutí, bez tohoto rozhodnutí. Žalobce podal odvolání, rozhodnutím Okresního úřadu ve Znojmě, referátem regionálního rozvoje ze dne 8. 1. 2002 č.j. RRR 1000/2001/1/2002/Kr, bylo přezkoumávané rozhodnutí zrušeno a věc vrácena stavebnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí.

Dne 9. 3. 2004 vydal stavební úřad pod č.j. Výst. rozhodnutí č. 128/4, jímž byla žalobci za popisované protiprávní jednání uložena pokuta ve výši 1.000.000,- Kč. Na základě odvolání žalobce rozhodl žalovaný ve věci dne 21. 7. 2004, č.j. JMK 15192/2004 OÚPSŘ, tak, že odvolání zamítl a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.

Žalobou ze dne 27. 9. 2004 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2004, namítl, že mu nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a způsobu jeho zjištění, skutkový stav tudíž nebyl přesně a úplně zjištěn a věc byla právně vadně posouzena.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 21. 7. 2006, č.j. 29 Ca 240/2004-49, zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2004, č.j. 15192/2004, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Následně vydal žalovaný dne 11. 12. 2006 rozhodnutí č.j. JMK 15192/2004/OÚPSŘ/Kuz, kterým prvostupňové správní rozhodnutí zrušil a věc vrátil stavebnímu úřadu k novému projednání a rozhodnutí. Dne 19. 12. 2007 oznámil stavební úřad účastníkům řízení pokračování v řízení, přičemž současně sdělil, že ukončil shromažďování podkladů pro rozhodnutí a poučil je o možnosti vyjádřit se k nim i ke způsobu jejich zjištění a navrhnout jejich doplnění. Oznámení bylo zasláno JUDr. Václavu Peňázovi, právnímu zástupci žalobce, jehož plná moc byla založena ve spise. Dne 12. 3. 2007 využila nová právní zástupkyně žalobce JUDr. Marie Karasová, na základě substituční plné moci zastoupena Mgr. Jirínou Vaňkovou, možnosti nahlédnout do spisové dokumentace, přičemž při této příležitosti předložila jinou plnou moc, na základě níž byla zmocněna týž účastníkem k zastupování ve věci. Současně stavebnímu úřadu oznámila, že JUDr. Václavu Peňázovi byla plná moc k zastupování v řízení zrušena, což jmenovaný písemně potvrdil. Řízení bylo v prvním stupni ukončeno rozhodnutím ze dne 20. 6. 2007, č.j. Výst., kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 500.000,- Kč za správní delikt, jehož se dopustil shora popisovaným skutkem. Žalobce podal odvolání, o kterém rozhodl žalovaný dne 18. 10. 2007,

č.j. JMK 109318/2007, sp. zn. JMK 109318/2007/OÚPSŘ/Ja, tak, že text uvedený v druhém odstavci výroku napadeného rozhodnutí změnil, v ostatním rozhodnutí potvrdil. Žalobou ze dne 31. 10. 2007 se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 22. 9. 2009, č.j. 29 Ca 2/2008-32, zrušil přezkoumávané rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2007 s odůvodněním, že postupem správního orgánu prvního stupně bylo žalobci ztíženo právo na účinnou obranu v rámci správního řízení, která nebyla podle obsahu správního spisu následným průběhem správního řízení žádným způsobem zhojena, neboť prvostupňové správní rozhodnutí nebylo řádně doručeno zástupci žalobce advokátce Mgr. Marii Karasové se zachováním 15ti denní lhůty ode dne oznámení rozhodnutí k případnému odvolání.

Následně vydal žalovaný dne 12. 2. 2010 rozhodnutí, č.j. JMK 8460/2010, sp. zn. JMK 8460/2010/OÚPSŘ, kterým prvostupňové správní rozhodnutí č. 234/07 ze dne 20. 6. 2007. č.j. Výst., potvrdil a odvolání žalobce zamítl. Uvedené rozhodnutí je předmětem přezkumného soudního řízení.

III.

Shrnutí základních argumentů uvedených v žalobě a vyjádření žalovaného:

Žalobou ze dne 23. 2. 2010 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného, uvedl, že odvolací orgán nenapravil pochybení stavebního úřadu, kterým byla žalobci odňata možnost vyjádřit se k získaným podkladům pro rozhodnutí a ke způsobu jejich opatření, čímž došlo k porušení práva žalobce dle § 33 odst. 2 správního řádu. Dále namítl, že mu byla odňata možnost uplatnit nové důkazy a vyjádření, nebyl tak správně zjištěn skutkový stav věci. Namítl dále, že stavební úřad použil v odůvodnění rozhodnutí lživé nařčení žalobce, které bylo důvodem pro výši uložené pokuty a žalovaný toto nechal zcela bez povšimnutí, vůbec se nezabýval námitkou žalobce stran lživého odůvodnění výše pokuty a společenské nebezpečnosti.

K výzvě soudu žalovaný v písemném vyjádření ze dne 18. 5. 2010 navrhl zamítnutí žaloby a doplnil, že si žalovaný neopatřoval v odvolacím řízení žádné nové podklady pro rozhodnutí, vycházel pouze z těch, které si shromáždil stavební úřad v prvoinstančním řízení a s nimiž se zástupce žalobce seznámil dne 12. 3. 2007. Nebyly proto dány důvody k protahování řízení, zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí tak byla dodržena. Tvrzení žalobce, že mu nebylo umožněno nahlédnout do podkladů rozhodnutí spatřoval jako účelové a nepravdivé. Ve spisové dokumentaci stavebního úřadu je založen zápis, ze kterého vyplývá, že právní zástupkyně žalobce využila možnosti nahlédnout do kompletního spisu stavebního úřadu a seznámit se s podklady pro rozhodnutí prostřednictvím své zplnomocněné zástupkyně Mgr. Jiřiny Vaňkové (substituční plná moc je doložena ve spise), která si dne 12. 3. 2007 pořídila výpisy a předala správnímu orgánu písemný požadavek právní zástupkyně žalobce na prodloužení termínu pro vyjádření se k podkladům do dne 15. 3. 2007. Do uvedeného termínu však žádné písemné vyjádření k podkladům pro rozhodnutí obsažených ve správním spise doručeno nebylo. Právní zástupkyně žalobce tedy nevyužila své zákonné možnosti seznámit se podrobně s podklady pro rozhodnutí, k tomuto úkonu pověřila svého zástupce a sama ani v prodloužené lhůtě, kterou si stanovila a vyžádala, žádné vyjádření ve věci nepodala. V průběhu prvoinstančního ani následného odvolacího řízení neprojevila, taktéž i sám žalobce, žádný další pokus o seznámení se s podklady pro rozhodnutí. Rovněž nevyužila

všech práv účastníka řízení, kterého zastupovala a do řízení nedoplnila žádné nové důkazy ani podklady, ačkoliv tak mohla činit po celý průběh řízení.

Stejně tak nepokládal žalovaný za správnou žalobcovu domněnku, že stav věci nebyl dostatečně a řádně zjištěn. Spisový materiál obsahuje dostatek podkladů a dokladů, zjištění z místa a rovněž fotodokumentaci, které jsou pro zjištění stavu věci, o němž by nevznikaly oprávněné pochybnosti, zcela dostačující.

K tvrzení žalobce o vágním a nepřezkoumatelném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že v odůvodnění svého rozhodnutí zcela konkrétně a věcně uvedl, jaké podklady a doklady posuzoval, jak je vyhodnotil a proč na jejich základě rozhodl tak, jak rozhodl.

IV.

Při posouzení věci soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů:

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

Dle ust. § 190 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, v platném znění (dále jen „stavební zákon“), se řízení zahájena přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona dokončí podle dosavadních právních předpisů (zákona č. 50/1976 Sb. v platném znění, s výjimkou případů uvedených pod písmenem a) až c). Vzhledem k tomu, že se na předmětný delikt vztahuje ust. § 90 odst. 3 písm. b) stavebního zákona, vedl stavební úřad řízení dle příslušných ustanovení tohoto zákona.

Dnem 1. 1. 2006 nabyl účinnosti zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, který v ust. § 179 odst. 1 stanoví, že řízení, která nebyla pravomocně skončena před účinností tohoto zákona, se dokončí podle dosavadních předpisů.

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

K daným žalobním námitkám uvádí soud následující relevantní právní úvahu:

Ze správního spisu vyplývá, že poté, co rozhodnutím žalovaného ze dne 11. 12. 2006, č.j. JMK 131241/2006, bylo zrušeno rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 9. 3. 2004, oznámením Městského úřadu Moravský Krumlov, odborem výstavby a územního plánování ze dne 19. 2. 2007, č.j. Výst., bylo účastníkům řízení sděleno pokračování řízení s výzvou k seznámení se s podklady rozhodnutí. Právní zástupce žalobce JUDr. Václav Peňáz (plná moc ze dne 29. 10. 2001) byl uvědoměn dne 21. 2. 2007, že shromažďování podkladů pro správní rozhodnutí bylo ukončeno a v souladu s ust. § 3 odst. 2 a § 33 odst. 2 zákona č. 71/67 Sb. (správní řád), byl vyzván k možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům i ke způsobu jejich zjištění, případně navrhnout jejich doplnění, a to v termínu do 9. 3. 2007. Dne 12. 3. 2007 využila nová právní zástupkyně žalobce JUDr. Marie Karasová,

ze substituční plné moci zastoupena Mgr. Jiřinou Vaňkovou, možnosti nahlédnout do spisové dokumentace, přičemž při této příležitosti předložila jinou plnou moc, na základě níž byla zmocněna týměž účastníkem k zastupování ve věci. Současně stavebnímu úřadu oznámila, že JUDr. Václavu Peňázovi byla plná moc k zastupování v řízení zrušena, což jmenovaný písemně potvrdil. V přípisu ze dne 28. 2. 2007 zároveň požádala o prodloužení lhůty k seznámení se se spisovým materiálem do dne 15. 3. 2007. Ze záznamu do spisu ze dne 12. 3. 2007 vyplývá, že Mgr. Jiřina Vaňková uvedla, že navazuje na dopis ze dne 28. 2. 2007, jímž JUDr. Marie Karasová požádala o prodloužení lhůty do daného termínu, který si sama stanovila. Ze záznamu vyplývá, že vedoucí stavebního úřadu umožnil právnímu zástupci Mgr. Jiřině Vaňkové požadované nahlédnutí do kompletního spisu s tím, že originál plné moci bude stavebnímu úřadu neprodleně doručen. Mgr. Jiřina Vaňková po nahlédnutí do spisu si pořídila i z jeho obsahu výpisy. Do udaného termínu však žádné písemné vyjádření k podkladům pro rozhodnutí do stanovené lhůty nebylo podáno, a to ani do data, kdy řízení bylo v prvním stupni ukončeno rozhodnutím, tj. do dne 20. 6. 2007, č.j. Výst. V substituční plné moci ze dne 12. 3. 2007, kterou JUDr. Marie Karasová zmocnila k zastupování Mgr. Jiřinu Vaňkovou, je uveden rozsah zastupování v právní věci pouze jako „MěÚ Moravský Krumlov – Výst. Tuto plnou moc uděluji v rozsahu práv a povinností ve smyslu příslušných ustanovení občanského soudního řádu, trestního řádu, správního řádu, zákoníku práce a dalších procesních předpisů“, aniž by bylo uvedeno, že je tato plná moc udělena pouze na seznámení se s předmětným spisem. Proto vydané rozhodnutí zaslal stavební úřad zástupci se substituční plnou mocí Mgr. Jiřině Vaňkové, ta však poštovní zásilku vrátila zpět s tím, že její plná moc byla omezena pouze na seznámení se se spisem, a že je třeba rozhodnutí zaslat JUDr. Marii Karasové. Stejně tak žalobce rozhodnutí jemu zasláné vrátil a požadoval jeho zaslání právní zástupkyni JUDr. Marii Karasové. Oznámení o změně právního zastoupení ze dne 2. 4. 2007, jímž JUDr. Václav Peňáz sdělil, že mu byla již v roce 2005 odvolána plná moc žalobcem s tím, že nová plná moc byla udělena JUDr. Karasové, bylo doručeno stavebnímu úřadu dne 6. 4. 2007. Je nesporné, že pokud prostupňový správní orgán opatřením ze dne 19. 2. 2007 oznámil účastníkům správního řízení pokračování v řízení, a zaslal toto oznámení JUDr. Václavu Peňázovi (doručeno dne 21. 2. 2007), předchozímu zástupci žalobce, nepochybil, neboť doposud mu nebylo známo, že došlo ke změně v právním zastoupení. Žalobci ani jeho nové právní zástupkyni sice nebylo řádně sděleno v souladu s ust. § 33 odst. 2 správního řádu vyrozumění o ukončení shromažďování podkladů a výzva k vyjádření před rozhodnutím, tuto skutečnost však nepochybně vzala na vědomí zplnomocněná zástupkyně Mgr. Jiřina Vaňková při nahlížení do spisu dne 12. 3. 2007.

Žalobce měl možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k nashromážděným podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění, jak vyplývá z ust. § 33 odst. 2 správního řádu. Smyslem § 33 odst. 2 správního řádu je umožnit účastníku řízení, aby ve fázi „před vydáním rozhodnutí“ mohl uplatnit své výhrady, respektive učinit procesní návrhy tak, aby rozhodnutí skutečně vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci (viz rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2003, č.j. 7 A 112/2002-36, www.nssoud.cz). Dne 12. 3. 2007 žalobce, prostřednictvím substituční zmocněnkyně, nahlédl do spisu, pořídil výpisy, nicméně žádné námitky, popř. doplňující důkazy nenavrl.

Ze všech těchto důvodů soud tedy nepřisvědčil žalobě v tom, že žalobci byla odňata možnost vyjádřit se k získaným podkladům pro rozhodnutí a ke způsobu jejich opatření.

Pokud se týká další námitky žalobce stran lživého odůvodnění výše pokuty a společenské nebezpečnosti uvedené v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, které

žalovaný nechal bez povšimnutí a vůbec se námitkou žalobce nezabýval, shledal soud tuto námitku důvodnou. Stavební úřad sice zdůvodnil společenskou nebezpečnost spáchaného správního deliktu i výši pokuty s přihlédnutím k výsledkům provedeného správního řízení, žalovaný však v odůvodnění svého rozhodnutí pouze konstatoval, že „při rozhodování o výši pokuty byla řádně zohledněna a respektována míra společenské nebezpečnosti a intenzita porušení právem chráněného společenského zájmu“, aniž by podrobněji hodnotil, jak se prvostupňový správní orgán vypořádal při určení druhu sankce a její výměry s dalšími zákonnými hledisky (§ 182 odst. 2 stavebního zákona). Dle setrvalé judikatury (k tomu viz např. rozsudek NSS ze dne 20. 4. 2006, č.j. 4 As 14/2005-84 či rozsudek ze dne 29. 12. 2005, č.j. 4 As 49/2004-74, oba přístupné na www.nssoud.cz) je přitom řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohlednění všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. Jednotlivé logické kroky, které vedly správní orgán ke stanovení konkrétní výše pokuty, je přitom třeba formulovat precizně a jednoznačně, aby odůvodnění stanovené výše pokuty bylo přezkoumatelné. Takto však žalovaný nepostupoval, kritéria jsou odůvodněna v obecné rovině, kuse, nejednoznačně, tudíž nepřezkoumatelně. Právní stanovisko žalovaného ve vyjádření ze dne 18. 5. 2010, v němž konstatuje, že „v odůvodnění svého rozhodnutí zcela konkrétně a věcně uvádí, jaké podklady a doklady posuzoval, jak je vyhodnotil a proč na jejich základě rozhodl tak, jak rozhodl“ nekorespondují s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí. Řádné odůvodnění ukládané sankce v případě správního trestání je základním předpokladem pro přezkoumatelnost úvahy, kterou byl správní orgán při svém rozhodování veden. Zohledněním všech hledisek, jež lze v konkrétní věci považovat za relevantní, pak určuje míru zákonnosti stanoveného postihu. Ustanovení § 182 odst. 2 stavebního zákona obsahuje výčet hledisek, ke kterým je správní povinen přihlédnout při stanovení výše pokuty. Vzhledem k tomu, že se jedná o výčet taxativní, je správní orgán povinen se při svých úvahách o konkrétní výši ukládané pokuty těmito hledisky zabývat a k jiným než v zákoně uvedeným hlediskům by při stanovení výše pokuty neměl přihlížet. Hlediska uvedená v citovaném ustanovení je třeba zohlednit a posoudit vždy. Splnění zákonných podmínek skutkové podstaty správního deliktu je totiž základním předpokladem pro vyvození sankční odpovědnosti, tj. předpokladem pro uložení sankce. Z judikatury Nejvyššího správního soudu přitom lze dovodit, že jakkoliv má správní orgán při ukládání pokuty volnost správního uvážení, je vázán základními principy správního rozhodování (viz rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2005, č.j. 8 As 5/2005-53, www.nssoud.cz). Z rozsudku NSS ze dne 22. 7. 2008, č.j. 4 As 22/2008-121, www.nssoud.cz, vyplývá „mezi tyto principy správního rozhodování patří i úplnost, respektive dostatečná odůvodněnost rozhodnutí správního orgánu, které v konečném důsledku vyvolají i jeho přesvědčivost. Správní orgán je tak povinen se při ukládání sankce zabývat podrobně všemi hledisky, které mu zákon předkládá, a podrobně a přesvědčivě odůvodnit, ke kterému hledisku přihlédl, a navíc podrobně odůvodnit, jaký vliv mělo toto hledisko na konečnou výši pokuty. Výše uložené pokuty tak musí být v každém rozhodnutí zdůvodněna způsobem nepřipouštějícím rozumné pochyby o tom, že právě taková výše pokuty odpovídá konkrétním okolnostem individuálního případu.“

Obecné a toliko rekapitulační odůvodnění rozhodnutí žalovaného, v němž uvádí, že při rozhodování o výši pokuty byla řádně zohledněna a respektována míra společenské nebezpečnosti a intenzita porušení právem chráněného společenského zájmu, proto nemohl Krajský soud v Brně přijmout, neboť výše stanoveným požadavkům kladeným na odůvodnění správního rozhodnutí, resp. jeho přesvědčivost neodpovídá, neboť z něj nevyplývá, že se správní orgán skutečně zabýval kritérii vymezenými shora označeným ustanovením

§ 182 odst. 2 stavebního řádu, nevyplývá z něj rovněž, že by správní orgán konkrétně odůvodnil, jaký mělo to, které kritérium vliv na výši pokuty.

V.

Právní závěr Krajského soudu v Brně:

Na základě shora uvedených skutečností soud dovodil vážné procesní vady správního řízení, proto rozhodnutí žalovaného ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s. zrušil pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí a pro ust. § 76 odst. 1 písm. c) s.ř.s. pro podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. V dalším řízení žalovaný výše vytčenou vadu napraví (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti se zastoupením a zaplacením soudního poplatku. Náhrada za zastoupení se sestává z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 2.000,- Kč, náhrady za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, žalobní návrh) po 2.100,- Kč za 1 úkon podle ust. § 7, § 9 odst. 3 písm. f), § 11 odst. 1 písm. a) a d) dle vyhlášky č. 177/1996 Sb. v platném znění, za 2 režijní paušály po 300,- Kč podle § 13 odst. 1 a 3 citované vyhlášky. Náhrada nákladů řízení byla zvýšena o částku odpovídající dani, kterou je zástupkyně žalobce povinná z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidaného hodnoty ve znění pozdějších předpisů. Celkově byla přiznána náhrada nákladů včetně náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 7.760,- Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 26. dubna 2012

JUDr. Jana Jedličková, v.r.
předsedkyně senátu